

Arrest

nr. 148 647 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2009 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij was destijds vijf maanden zwanger.

De verzoekende partij beviel op 26 februari 2010 van een dochter, R.

Op 26 mei 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze

beslissing diende zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 58 312 van 22 maart 2011 werd haar beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 6 april 2011 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies, ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 19 augustus 2011 werd het dochtertje van de verzoekende partij erkend door de heer D.D, van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 september 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2013 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 121 324 van 24 maart 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij.

Inmiddels, op 28 juni 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 29 september 2013 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwante in de opgaande lijn.

Op 13 maart 2014 weigerde de burgemeester van Destelbergen het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, om reden dat de verzoekende partij nagelaten had de nodige documenten over te maken binnen de gestelde termijn. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 129 324 van 15 september 2014 werd het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 14 juli 2014 diende het dochtertje van de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op diezelfde dag diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwante in de opgaande lijn.

Op 12 januari 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging ten aanzien het dochtertje van de verzoekende partij.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/07/2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed 14.07.2014 een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind (DR).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers het kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsprincipe.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht¹, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG².

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar het arrest Chen (C-200/02) dd. 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie. In dat laatste arrest oordeelde het Hof van Justitie immers dat de illegaal verblijvende moeder van een (minderjarige) EU-burger recht heeft op een verblijfsrecht in een andere lidstaat, voorzover die ouder daadwerkelijk zorg draagt voor de EU-burger.

Dat verzoekster, als moeder van en zorg dragend voor haar Nederlands kind, a fortiori wel degelijk verblijfsrecht heeft in België.

Dat verzoekster opmerkt dat de ouder van een Belgisch kind geenszins bijkomende bewijsstukken dient over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie.”

Waar de verzoekende partij meent dat zij als moeder en verzorger van een Nederlands kind op grond van het arrest Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu & Chen t. Secretary of State for the Home Department) automatisch recht heeft op verblijf in het Rijk, merkt de Raad op dat het Hof van Justitie in het desbetreffende arrest oordeelde dat aan het verblijfsrecht van minderjarige Unieburgers ieder nuttig effect ontnomen zou worden indien de ouder die derdelander is en die daadwerkelijk voor hen zorgt, niet zou worden toegestaan om samen met hen in de gastlidstaat te verblijven. Het Hof van Justitie preciseert echter dat de minderjarige Unieburger gedekt moet zijn door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van de ouder die derdelander is wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst. In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het verwijzen naar dit arrest. Echter heeft de verwerende partij ten aanzien van het kind - Unieburger de beslissing genomen dat niet werd aangetoond dat deze in aanmerking kan worden genomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zo blijkt uit deze beslissing dat de verzoekende partij een tenlasteneming door de vader van het kind had voorgelegd doch dat de verwerende partij dienaangaande heeft geoordeeld dat uit deze tenlasteneming niet blijkt over welk deel van de inkomsten de verzoekende partij kan beschikken voor haar en haar kind waardoor niet kan besloten worden dat de bestaansmiddelen toereikend zijn. Tevens werd aangestipt dat er geen enkel toekomstperspectief is aangaande de niet nader gepreciseerde beschikbare inkomsten omdat er geen arbeidsovereenkomst werd neergelegd. Aldus blijkt niet zoals in het arrest Chen dat de verzoekende partij heeft aangetoond over toereikende bestaansmiddelen te beschikken om te “voorkomen” dat de minderjarige ten laste valt van de overheidsfinanciën van de lidstaat.

Waar zij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de stelling dat het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de grondwet worden geschonden, omdat de ouder van een Belgisch kind geenszins bijkomende bewijsstukken dient voor te leggen, terwijl van haar, als ouder van een Nederlands kind, vereist wordt dat zij bijkomende stukken

omtrent haar financiële situatie voorlegt. Zij gaat er hierbij echter eveneens aan voorbij dat de aanvragen van familieleden van een Belg enerzijds en aanvragen van familieleden van een burger van de Unie verschillende situaties betreffen die aan verschillende wettelijke voorwaarden zijn onderworpen. Met haar beknopt betoog toont zij niet aan dat het verschil in behandeling ongeoorloofd is of niet redelijk te verantwoorden. Evenmin toont zij met concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties op een verschillende manier behandeld zijn. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet aannemelijk worden gemaakt. Waar de verzoekende partij de toetsing vraagt aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er op dat hij hiervoor niet bevoegd is en dat de rechtstreekse toetsing van deze bepalingen toekomt aan het Grondwettelijk Hof.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat verzoeksters kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Dat verzoekster samen met haar kind een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster en haar kind niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt

van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar kind geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar minderjarige dochter om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij met haar dochter op hetzelfde adres verblijft, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar minderjarige dochter. Gelet op het feit dat zij op hetzelfde adres verblijven en gelet op het administratief dossier kan in casu worden besloten dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij en haar dochter ten gevolge van de bestreden beslissing niet langer op het Belgisch grondgebied mogen verblijven, hetgeen zij als een verregaande inbreuk op haar privé- en gezinsleven en als niet proportioneel beschouwt, doch laat met haar betoog na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen van een privé- of gezinsleven elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het voorgaande, niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna verkort het IVRK) en van het hoger belang van het kind.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is in het belang van het kind van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van zijn moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt, de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Voorts duidt de verzoekende partij evenmin aan waarom het belang van het kind een verblijf in België vergt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind erkend werd door de vader van Nederlandse nationaliteit doch dat de vader van het kind nooit heeft samengewoond met de moeder en het kind. Verder blijkt ook niet dat er een omgangsrecht is tussen vader en kind. In het administratief dossier zit wel een overeenkomst van omgangsrecht maar deze werd nooit ondertekend door de betrokken partijen, zodat deze niet-getekende overeenkomst geen enkele waarde heeft. In het administratief dossier zit enkel een stuk waaruit blijkt dat de vader stelt dat hij zijn financiële verantwoordelijkheid wenst op te nemen en in die zin wenst in te staan voor alle kosten van de verzoekende partij. Aldus is de Raad van oordeel dat het gezin waarover de verzoekende partij spreekt, bestaat uit de moeder en het kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de moeder als het kind het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat het gezin niet veilig zal worden gesteld of dat het kind gescheiden zal worden van de ouder met wie het een gezin vormt. Bovendien kan de vader van het kind zijn financiële verantwoordelijkheid blijven dragen voor moeder en kind ook al verblijven ze niet meer op het Belgisch grondgebied, temeer de vader van het kind nu ook al niet in België verblijft.

Het derde middel is onontvankelijk.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters kind en gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

De verzoekende partij kan in casu niet dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2003/86/EG dat betrekking heeft op gezinshereniging met een onderdaan van een derde land die wettig in de lidstaat verblijft, nu de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar minderjarig kind, doch haar kind niet wettig in de lidstaat verblijft.. De verzoekende partij valt aldus niet onder het toepassingsgebied van de voormelde richtlijn.

Wat betreft het hoorrecht toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij het opwerpen van een schending van het hoorrecht nu zij zich enkel tot een theoretisch betoog beperkt en geenszins in concreto weergeeft welke elementen zij zou hebben aangebracht die nog niet aan de verwerende partij bekend waren en die van invloed zouden kunnen zijn ten aanzien van de bestreden beslissing.

Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden is. Immers stelt deze bepaling dat de verwerende partij "rekening dient te houden". Dit kan geenszins gelijk worden gesteld aan een formele motiveringsplicht. Het volstaat dat aan de hand van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij "rekening gehouden heeft met". Dienaangaande blijkt uitdrukkelijk uit de beslissing die ten aanzien van het kind van de verzoekende partij werd genomen: *"Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw ANR (NN: xxx) het bevel te geven om de genaamde DR, geboren te Gent, op (...) 2010, van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven."*

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU